

заха Влайкина. Той е възви-
сокъ, младъ човѣкъ, къмъ 30
години, погорѣло лице, пѣстри
очи и голѣми буйни мустаци.
Изглеждаше, че не е простъ
човѣкъ, но никой не знаеше
за него нито какъвъ е, нито
за какво е затворень.

— Дѣдо Игнатъ не е правъ,
— говорѣше Влайкинъ на за-
обиколилтъ го. — Ние не сме
ли хора? — Оставете чорбата...
Менъ чорбата не ме интере-
сува. Има по-важно нѣщо: то
е свободата. Защо да ни от-
негатъ свободата? А я да се
погледнемъ, като оставимъ дѣ-
до Игната, всички сме тъй
млади, всички жадуваме за про-
сторъ. Искане се да бждемъ
на улицата, на полето да по-
тичаме, да се радваме на
слънцето, на волния въз-
духъ — а то: заключили ни